

Els naufragis dels Casos.

Els Casos són més de 7 quilòmetres de platja en el municipi de Tarifa, molt freqüentada per les persones.

Davall l'aigua, també és abundant l'empremta humana.

Eriçons, corals, algues i gorgònies es disputen velles àncores ja integrades en el paisatge.

Mentres peixos, com els tres cues, ronden al seu voltant buscant refugi i aliment.

Els ferros, que van ser monocroms i anodins, s'han omplert de colors, de formes i de textures.

Ací, enfront de Tarifa, va naufragar en 1804 l'Achille, un barco de pavelló rus, procedent de Grècia i carregat de blat.

En 1821, se'n va anar a pic el místic Estrela *Feliç*, que anava de Villareal a Gènova, amb bandera de Sardenya, carregat de tonyina, blat i anxoves. I en 1837 va ser el Do *Juan*, que portava fruita i plom de Màlaga a Londres.

El temporal de gener de 1856 va ser el més violent del segle XIX; va acabar amb el bricarca angloamericà *Slufer Cheslur*, que havia salpat del port peruà d'El Cudol quatre mesos abans. I eixe mateix any, al març, es va afonar el *Miño*.

El creuer *Reina Regent* es va afonar en 1895, quan tornava de portar una delegació diplomàtica marroquina a Tànger. La caldera va romandre durant anys en la platja.

I com eixos, uns quants enginyers més van morir enfront de la els Casos.

El segle XIX va ser el del vapor, i, per tant, el dels barcos que carregaven mercaderies i passatge d'una punta a una altra del món. Creien poder dominar el món i les seues tempestats, però sovint, els corrents, el vent i les seques imposaven el seu juí inapel·lable.

Ara, eixos ferros són tots iguals, descriuen forats que donen pas de la foscor al màxim fosc, i després al color de la vida.

Entapissats per gorgònies, corals i esponges, visitats una vegada i una altra per peixos, estreles, polps i eriçons, el ferro s'ha convertit en suport i recer de sers vius.

Que la història de màquines i construccions es conjugue amb formes de vida complexes és quasi una metàfora de les limitacions de la capacitat humana.

El mar sempre troba l'oportunitat de recordar-li a l'home la seua fragilitat, encara que les persones no es queden arrere a l'hora de trobar noves i imaginatives solucions per a explorar els confins.

I els confins no sempre estan lluny. A vegades els entapissen gorgònies i esponges que s'aferran a les naufragades tribulacions d'un marí.

Altres vegades els confins no van més enllà dels amagatalls en què s'amaguen els peixos o de la superfície que explora un carranc.

La veritat és que el mar sempre dona un aire ingràvid a quant cau en el seu si, siga viu o inert, present o passat.

El mar va ser l'empresa de navegants que volien creuar l'Estret, com els de l'Achille, l'Estrela *Feliç*, el Do *Juan*, el *Slufer Cheslur*, el *Miño*, el *Reina Regent* i tants altres, que es van aventurar i van perdre la partida en la platja dels Casos, sembrada ara de mampares, àncores, pals, calderes, lingots i cornamuses.